

Grund tror jeg, at det vil være heldigt, at man bevarer disse Sager for Forligskommissionen.

Justitsministeren: Hvad angaar de Endringsforslag, som ere stillede til § 2, skal jeg først med Hensyn til Spørgsmaalet om paatrængende Sager bemærke, at jeg ganske vist, som jeg tillod mig at ytte allerede ved første Behandling af Sagen, ligeoverfor den migjældende Lovgivning ikke tror, at det har nogen særdeles stor Interesse, om den Art af Sager bleve undtagne fra Forligsmægling eller ikke; thi som allerede dengang bemærket, ere jo de fleste Sager, der ville kunne kaldes paatrængende, nu enten Søsager eller Gjæsteretsager eller ogsaa Sager, der her i Kjøbenhavn høre under Søs og Handelsretten, og i alle disse Tilfælde medfører Forligsmæglingen ingen Vanskelighed, idet nemlig denne i de førstnævnte Sager foretages af Dommeren, og forsaavidt Søs og Handelsretten angaar, er der jo, som oftere omtalt, i Loven af 19de Februar 1861 en Hjemmel til at unblade Forligsmægling i disse Sager. Derimod anser jeg en saadan Bestemmelse, hvorefter paatrængende Sager kunde blive undtagne fra Forligsmægling, for at være nødvendig under de Forudsætninger som sandsynligvis ville opstaa, naar vi faae en ny Rettergangsmaade her. Dersom man altsaa maatte finde, at der er overveiende Betænklichkeiten ved denne Undtagelse, lægger jeg ikke for Riden nogen væsentlig Vægt paa dem. Jeg indrømmer ganske vist, at der kan være Noget i den Indvending, at Begrebet „paatrængende“ er temmelig ubestemt, saa at der er Mulighed for, at det vil blive forstaaet yderst forskjelligt af de forskjellige Domstole, men jeg vil dog rigtignok paa den anden Side bemærke, at dette Begreb „paatrængende Sager“ er et Begreb, som man har allevegne eller i det Mindste overmaade mange Steber; der findes i fremmede Lovgivinger meget hyppig Bestemmelser om, at disse eller hine processuelle Undtagelser og Lempelser skulle finde Sted i paatrængende Sager eller i Sager, hvor der er Fare ved at vente, og den Omstændighed, at disse Bestemmelser forekomme i andre Landes Processlove, Lande, som have meget større Udstrækning og større Antal Retter, end vi have, synes dog at tyde paa, at det ikke er uoverstigelege Vanskeligheder, som ere forbundne med at bestemme dette Begreb, eller at dog de Ulemper, som der kan være ved, at det bestemmes lidt forskjelligt ved de forskjellige Domstole, i Birkeligheden ikke have Stort at sige. Iøvrigt er jeg

enig med den meget ærede Ordfører i, at det vanskeligt lader sig forene med vor nuværende Processform at lade det i Forveien ved Kjendelse afgjøre, om en vis Sag skulde være paatrængende eller ikke, idet den Procedure, der i den Henseende maatte foregaa for Dommeren, i alt Fald maatte være meget kort og summarisk. Dommeren maatte kunne bestemme, at Parterne skulle møde for ham og mundtlig give ham Forklaring om Sagens Beskaffenhed; thi en Procedure, indrettet paa samme Maade som den almindelige Procedure med skriftlige Indlæg, saaledes at Parterne kunde faae Udsættelse for at gjøre sig bekendte med, hvad Modparten har skrevet, og siden svare skriftlig derpaa, en saadan Procedure om Afgang til at springe Forligsprøven forbi, fordi Sagen var paatrængende, vilde neppe være til nogen videre Nytte, men en hel Uting; og paa den anden Side vilde det, i vor almindelige civile Rettergang at indføre noget Saadant, at Parterne mødte personlig til mundtligt Foredrag for Dommeren, i Henshold til hvilket der ved en inappellabel Kjendelse — thi den maatte være inappellabel — toges Bestemmelse om, at Sagen var paatrængende, være noget saa Fremmed og Nyt, at man neppe bør skride dertil for en saa ringe Sag som denne. Var det noget Praktisk og Noget, der havde større Interesse, vilde jeg ikke være bange for at forsøge paa at indpode et saadant enkelt nyt Skud paa den nuværende Procedures gamle Træ, men i dette Tilfælde har det saa godt som ingen eller en meget ringe praktisk Betydning, eftersom der kun vil blive Spørgsmaal om de enkelte Sager, der kunne kaldes paatrængende, og ikke om Gjæste- eller Særetsager. Derfor skal jeg ikke modsætte mig Udvalgets Forslag i den Henseende. — Derimod har jeg ganske vist større Tvivl med Hensyn til de Sager, der omtales i § 2 c, nemlig Sager, paa hvilke den hurtige Retsforfølgning efter Frdn. af 25de Januar 1828 finder Anvendelse, idet jeg med det ærede Medlem her ligeoverfor (Schlegel) maa være af den Anskuelse, at det samme Synspunkt, som har ført Lovgivingen til at fritage for Forligsmægling i Begjærsager, egentlig synes konsekvent at maatte føre til Fritagelse ogsaa her. Men naar jeg dog ikke desto mindre har besluttet mig til ikke at modsætte mig Udvalgets Forslag i den Henseende, er det nærmest fordi jeg erkender, at den almindelige Regel om Forligsmæglingens Nødvendighed ikke vil have stor praktisk Betydning i Henseende til at forhale Sagen eller besvære den